

Pelle Dragsteds tale Folketingets afslutningsdebat

Taler

Pelle Dragsted
Politisk leder for Enhedslisten

Dato

29. maj 2024

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Jeg vil gerne bruge den her fine lejlighed og det, som også er min første tale som ordfører ved en afslutningsdebat, til at tale om Europa. For om bare 10 dage kan 400 millioner europæere gå ned og stemme på det parti, som de synes repræsenterer dem bedst i Europa-Parlamentet. Jeg kunne godt vælge at anlægge sådan en dystertone og advare om konsekvenserne, hvis nogle af de her mere sorte klimafornegtende partier vinder frem og stiller sig i vejen for den grønne omstilling.

Men jeg vil hellere tale om det Europa, som vi i Enhedslisten arbejder for, og som vi drømmer om; det Europa, som jeg drømmer om. Jeg drømmer om et Europa, hvor alle mennesker kan gå trygt på arbejde i gode job, og hvor ingen skal være bange for at blive skadet eller dø af at gå på arbejde. Hvor der ikke er arbejdsgivere, der kan spekulere i at underbetale importeret arbejdskraft; hvor lønmodtagere på tværs af grænserne står sammen og forsværer deres rettigheder. Jeg drømmer om et Europa med mere lighed, hvor vi lægger en skat på milliardærernes formuer og bruger indtægterne på at gøre livet bedre for dem, der lever af at arbejde, og ikke af andres arbejde.

Jeg drømmer om et Europa, hvor adgangen til sundhedspleje, til medicin og til uddannelse er fundamentale rettigheder, som samfundet garanterer for alle, hvor velfærden er der for borgerne og ikke for private koncerner og medicinalsekskaber, der skal tjene kassen. Jeg drømmer om et Europa, hvor alle har tryghed om deres hjem og råd til at bo tæt på, hvor de arbejder, og hvor de er vokset op; hvor vi sparker ejendomsspekulanter og kapitalfonde ud af vores storbyer og i stedet for bygger hundredetusinder af betalbare boliger.

Jeg drømmer om et Europa, hvor forbrugerne beskyttes mod grådighed, uanset om det er fra bankerne eller fra energispekulanter, der spekulerer varme- og

elregninger op i det ubetalelige, og hvor uhæmmede markeds kræfter i det hele taget aldrig får lov til at undergrave almindelige menneskers levevilkår. Jeg drømmer sågar stort om et Europa, hvor alle europæere har adgang til en gebyrfri bankkonto i en offentlig bank, som ikke er sat i verden for at skabe profit til de få, men til at være der for almindelige mennesker. Jeg drømmer ikke mindst om et Europa fyldt med vild natur, hvor vi igen giver plads til skov og enge og heder og til fugle og biller og bier, og hvor livet vender tilbage i vores have og vores fjorde og vores floder.

Jeg drømmer om et Europa med højhastighedstog, som kører på kryds og tværs af kontinentet, hvor man kan lægge sig til at sove i Aarhus eller København og vågne op i Paris eller Prag eller Milano, og hvor det altid er billigere at tage det grønne valg end at flyve. Jeg drømmer også om et Europa, der står benhårdt fast på alle menneskers ligeværd, og hvor alle kan være den, de er, og elske dem, de elsker; hvor kvinders ret til egen krop er en selvfølge på hele kontinentet. Et Europa, der står fast på menneskerettigheder og folkeret, uanset om det er i Ukraine eller i Palæstina.

Jeg drømmer om et Europa, som tager ansvar i verden, og som fører en handels- og bistandspolitik, som kan give f.eks. unge afrikanere et håb om en god fremtid med uddannelse og job i deres eget land frem for en livsfarlig tur mod Europa i usikre gummibåde. Jeg drømmer om et Europa, der, når Ukraine har fået sparket Rusland ud af deres land, arbejder henimod en fremtid med fred og samarbejde, og hvor vi måske ikke behøver at bruge vores bedste hjerner på at opfinde den næste generation af våben, men på at opfinde den næste vindmølle, den næste solcelle, det næste batteri.

Jeg drømmer med andre ord om et mere socialistisk og mere demokratisk og mere grønt Europa, og vi drømmer ikke bare om det i Enhedslisten. Vi arbejder hver eneste dag sammen med resten af den europæiske venstrefløj for at gøre præcis det Europa til virkelighed.

Ja, EU er en svær bane at spille på for socialister og progressive kræfter. Traktater og love er i alt for høj grad skrevet af hænder, der har været bundet af og i nogle tilfælde betalt af snævre lobbyinteresser. Og de seneste årtiers naive tro på uregulerede markeds kræfter har desværre sat sit dybe præg på de nuværende institutioner og traktater, men intet af det er jo uforanderligt. For Europas historie er jo en historie om forandring, om almindelige mennesker, der har

organiseret sig sammen for at forandre deres egne og deres medmenneskers liv, også på tværs af grænserne, og når det har set umuligt ud.

Når vi i dag kan holde fri i weekenden eller kun har en 8 timers arbejdsdag, er det jo ikke, fordi den økonomiske elite syntes, at det var en fantastisk idé. Det er, fordi europæiske arbejdere mødtes helt tilbage i 1889 på en kongres i Paris og gjorde kravet til en fælles sag i alle europæiske stater og kæmpede og vandt. Når vi har almindelig valgret, er det, fordi suffragetterne og andre modige feminister inspirerede hinanden i den dengang radikale kamp for kvinders valgret og ligestilling. At vi i dag lever i demokratier, er takket være de titusinder af unge europæere, der ofrede deres liv i kampen mod fascismen i Spaniens bjerge, hvor de forsvarede den unge spanske demokratiske republik, eller i modstandskampen mod nazistisk besættelse. Og kampen mod totalitarisme blev jo fortsat af Lech Wałęsa og de modige værftsfagforeningsfolk fra Solidaritet og tusinder af andre, der rejste sig mod stalinismens undertrykkelse.

I vores tid har vi set, hvordan tusinder af unge efter finanskrisens fattigdom besatte de centrale pladser i Madrid og Barcelona og Lissabon for at kræve økonomisk retfærdighed eller stillede sig i vejen, når deres naboer blev sat på gaden af deres griske bolighajer. Og der er Greta Thunberg, der stædigt satte sig foran det svenske parlament og krævede, at de voksne tog ansvar for vores klode, og som dermed satte gang i en af de største globale mobiliseringer af børn og unge i verdenshistorien. Det er det Europa, vi skal bygge videre på – arbejderbevægelsens Europa, suffragetternes Europa, antifascismen og modstandskampens Europa, Lech Wałęsa og Solidaritets Europa og de unge pladsbesætteres og Greta Thunbergs Europa. Det er deres stræben, den her vedvarende stræben efter mere retfærdighed, mere demokrati og mere lighed og mere solidaritet, som vi i Enhedslisten sammen med den europæiske venstrefløj går til valg på at uddybe og fortsætte.

I 1972 skrev en af venstrefløjens store sangskrivere, Jesper Jensen, den smukke sang Europavalsen:

»Jeg rejser i et Europa/grønt af menneskers håb/gult af korn og glæde/rødt af hjerteblod.«

Jeg har måske nogle gange lidt savnet det håb og den forandringskraft på venstrefløjens i de diskussioner. Der er nogle gange blevet sunget mere i mol end

i dur. Det har der også nogle gange været grund til. Men nu slår vi de håbefulde toner an i europapolitikken, og på den måde har vi trukket en tråd tilbage, synes jeg, til Jesper Jensens fine sang om visionerne for et grønt og rødt Europa. For Europa er en politisk kampplads mellem højre og venstre og mellem sort og grøn, og i Europa er det som i alle andre klassesamfund: Politik handler om at vælge side.

Stiller man sig på side med de platformsvirksomheder, som forsøger at undgå at betale for deres medarbejders sociale tryghed, pension og sygedagpenge, ellers stiller man sig på side med de cykelbude, som kræver de samme rettigheder som alle andre lønmodtagere? Står man på side med det industrielle landbrug og de kemiske industrier eller med den generation af unge, der kæmper for naturen og klimaet og fremtiden? Står man på side med den økonomiske elite, som unddrager sig skat ved at placere deres formuer i skattely eller med de borgere, som kræver økonomisk retfærdighed, på side med beboere eller boligspekulanter eller på side med borgerne eller bankerne?

Politik handler om at vælge side, og det gør det også i Europa. Hvis du er lønmodtager, hvis du er en lille selvstændig erhvervsdrivende, eller hvis du er pensionist, lærling eller studerende, så kan du regne med at have Enhedslisten din side, også i Europa-Parlamentet.

Jeg vil gerne slutte med at ønske alle mine kollegaer her i salen og deres partier den allerbedste slutspurt i den valgkamp, der kommer nu. Lad os alle sammen bruge de sidste 10 dage på at udfolde de drømme, vi hver især har for Europa, og på at lade vores idéer og meninger brydes i en demokratisk debat. Til alle jer, der ser med derhjemme fra: Brug jeres stemme; det er vigtigt, det er et afgørende valg for Europa, ikke mindst for den grønne omstilling; stem med hjertet på det parti eller det valgforbund, som I bedst tror vil repræsentere jer og jeres ønsker og håb for Europa.

Lad mig slutte med en strofe mere fra Jesper Jensens fine sang:

»Engang vil jeg rejse i Europa/og møde venner overalt./Engang vil tårnenes kobber/grønnes i renere luft./Engang vil det røde Europa/stige af vores kamp./Engang vil jeg ta dig i hånden/og vise den verden vi tog.«

Tak for ordet, jeg ser frem til debatten.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Enhedslisten, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pelle-dragsteds-tale-folketingets-afslutningsdebat>